

INFORMACIJA O NOVOSTIH, KI JIH PRINAŠA ZAKON O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DAVČNEM POSTOPKU – NOVELA ZDAVP-2G

Odmera davka od nenapovedanih dohodkov (68.a člen ZDavP-2)

Dodaja se nov člen, s katerim se posebej ureja cenitveni davčni postopek v primeru, če sredstva davčnega zavezanca – fizične osebe, vključno s premoženjem, precej presegajo dohodke, ki jih je ta napovedal davčnemu organu. Potreba po oblikovanju posebnega člena, ki hkrati tudi pomembno dopolnjuje ta davčni institut, je nastala zaradi specifičnosti cenitvenih postopkov v takih primerih, in sicer tako z vidika procesnih kot tudi materialnih pravil.

Prvi odstavek novega člena, ki v tem delu ne spreminja prejšnje ureditve, določa, da davčni organ lahko ugotovi predmet obdavčitve s cenitvijo, če davčni zavezanec – fizična oseba razpolaga s sredstvi za privatno potrošnjo, vključno s premoženjem, ki precej presegajo dohodke, ki jih je davčni zavezanec napovedal, ali če je davčni organ na drugačen način seznanjen s podatki o sredstvih, s katerimi razpolaga davčni zavezanec – fizična oseba, oziroma s trošenjem davčnega zavezanca – fizične osebe ali s podatki o pridobljenem premoženju davčnega zavezanca – fizične osebe.

Davčna osnova je razlika med vrednostjo premoženja (zmanjšano za obveznosti iz naslova pridobivanja premoženja), sredstev oziroma porabo sredstev in dohodki, od katerih je bil odmerjen ali obračunan davek oziroma dohodki, od katerih se davki ne plačajo.

Postopek odmere davka od nenapovedanih dohodkov se lahko uvede za eno ali več koledarskih let v obdobju zadnjih desetih let pred letom, v katerem je bil postopek uveden. S to določbo se davčno obdobje izvzema iz okvira splošno veljavnega koledarskega leta, saj se postopek lahko uvede za eno ali več koledarskih let, vendar največ za deset let skupaj, odvisno od tega, v katerem obdobju je zavezanec pridobival premoženje. Potreba po podaljšanju davčnega obdobja izhaja iz dejstva, da je za pravilno cenitev potrebno upoštevati daljše časovno obdobje, še posebej v primeru prikrivanja premoženja v tujini, kar izhaja iz dosedanjih ugotovitev davčnih inšpekcijskih nadzorov. Na drugi strani pa je podaljšanje obdobja narekovala tudi pravna ureditev na področju odvzema premoženja nezakonitega izvora (ZOPNI), kjer se kontrola izvora premoženja lahko izvaja do dvajset let nazaj in katerega pravni učinki lahko posegajo tudi na davčno področje.

Specifičnost odmere davka po tem členu je, da pravna podlaga in s tem vrsta nenapovedanih dohodkov nista pomembna za odmero davka. Določa se zakonsko domnevo, da ugotovljena razlika izhaja iz nepojasnjenih dohodkov določenega obdobja. Ker na tako ugotovljeno dejansko stanje ni mogoče uporabiti materialnih določb Zakona o dohodnini, se zato s tem členom posebej določa tudi davčno stopnjo, kar vse posledično pomeni, da gre za dokončen davek. Zakonski poudarek je na precejšnjem nesorazmerju med vrednostjo sredstev za privatno potrošnjo, s katerimi zavezanec razpolaga, in pojasnjenimi dohodki davčnega zavezanca, ki utemeljeno priča o precejšnih davčnih utajah v preteklosti, zato z vidika enake obravnave davčnih zavezancev ni primerno niti sprejemljivo, da se takega davčnega zavezanca obravnava na enak način kot davčnega zavezanca, ki spoštuje pravni red. Iz teh razlogov se uvaža davčna stopnja v višini 70 %.

Ne glede na določbe zakonov o obdavčenju se davčne osnove od dohodka iz dejavnosti ali dobička iz kapitala, ki se ugotavljajo za naslednja leta ne more zmanjševati zaradi uveljavljanja nepokritih davčnih izgub ali neizkoriščenih delov negativne razlike med vrednostjo kapitala ob odsvojitvi in vrednostjo kapitala v času pridobitve (izgub), ki so bile ugotovljene v obdobjih, za katero se je odmeril davek po tem členu. Povedano drugače, s tako ureditvijo se preprečuje, da bi davčni zavezanec v naslednjih davčnih obdobjih pokrival davčne izgube, ki jih je sam obračunal ali napovedal v obdobjih, ki so bili predmet odmere po tem členu.

Prijava premoženja (69. člen ZDavP-2)

Ker se na novo določa 68.a člen, je bilo potrebno v 69. členu, ki ureja prijavo premoženja s strani davčnega zavezanca – fizične osebe, določiti tudi sklicevanje na novi 68.a člen. Davčni organ torej sme zahtevati od davčnega zavezanca – fizične osebe, da mu predloži prijavo premoženja v primeru, če najprej sam zbere podatke o obsegu sredstev za privatno potrošnjo, s katerim je davčni zavezanec – fizična oseba v določenem obdobju razpolagal, ter podatke o zavezančevih obdavčljivih in neobdavčljivih dohodkih. Pomembna razlika z dosedanja ureditvijo je, da se zavezanca ne pozove zgolj k prijavi premoženja temveč tudi k prijavi virov tega premoženja; torej tudi dohodkov in prejemkov, od katerih se davek ne plačuje. Tako predloženi podatki bodo pomembno pripomogli k odločitvi davčnega organa, ali bo uvedel cenitveni postopek.

Dan plačila davka (92. člen)

Gre za redakcijski popravek, ker je bil peti odstavek 97. člena ZDavP-2, na katerega se je sklicevala ta določba, z novelo ZDavP-2F črtana.

Vrste zavarovanj (114. člen ZDavP-2)

Davčni organ je lahko po doslej veljavnem 114. členu ZDavP-2, ki določa vrste zavarovanj, v primerih iz 111. člena ZDavP-2, zahteval predložitev ustreznega instrumenta zavarovanja, ali pa zavezancu za davek omejil ali prepovedal razpolaganje z določenim premoženjem.

Dopolnitev člena omogoča davčnemu organu, da pričakovano davčno obveznost še pred izdajo odločbe zavaruje tudi z vknjižbo zastavne pravice na nepremičninah zavezanca za davek ali deležih družbenika. V teh primerih davčni organ izda sklep, s katerim se pridobi zastavna pravica, ter ga pošlje v ustrezne registre.

Oseba, ki je dolžna zagotoviti zavarovanje (115. člen)

Doslej veljavni 115. člen ZDavP-2 je določal, da mora zavarovanje zagotoviti zavezanec za davek. Novela ta člen prilagaja novemu 117.a členu ZDavP-2, po katerem lahko davčni organ ustanovi zastavno pravico kot instrument zavarovanja.

Pridobitev zastavne pravice (117.a člen ZDavP-2)

Novi 117.a člen ZDavP-2 ureja pridobitev zastavne pravice še pred izdajo in izvršljivostjo odločbe v primerih iz drugega odstavka 111. člena ZDavP-2. Pred novelo je davčni organ lahko izdal začasni sklep za zavarovanje, s katerim je davčnemu zavezancu prepovedal razpolaganje s premoženjem, vendar v tem primeru davčni organ ni pridobil zastavne pravice na premoženju. Posledično je davčni organ v postopkih izvršbe na predmet zavarovanja, na katerem je z začasnim sklepom o zavarovanju dolžniku zgolj prepovedal razpolaganje s premoženjem, pridobil zastavno pravico za ostalimi upniki.

Davčni organ lahko po novi ureditvi s sklepom za zavarovanje odredi vpis zastavne pravice na deležu družbenika v družbi in predznambo zastavne pravice na dolžnikovi nepremičnini ali na pravici, vknjiženi na nepremičnini. Predznambo določa tretji odstavek 49. člena Zakona o zemljiški knjigi, po katerem se predznamba (vpis, s katerim se doseže oziroma izkaže pridobitev oziroma prenehanje pravice, ki se vpisujejo v zemljiško knjigo, in ki učinkujejo pod pogojem, da se predznamba opraviči) dovoli na podlagi drugih odločb sodišča oziroma drugega državnega organa, če zakon določa, da so podlaga za predznambo pravice, ki se vpisujejo v zemljiško knjigo. Za dokončno pridobitev zastavne pravice na dolžnikovi nepremičnini pa mora davčni organ predznambo opravičiti, in sicer v dveh mesecih po izvršljivosti odločbe.

Veljavnost zavarovanja (121. člen ZDavP-2)

Veljavni 121. člen ZDavP-2 ureja veljavnost zavarovanja, ki velja do dneva izpolnitve oziroma plačila davčne obveznosti. Ne glede na ta rok veljavnosti predloženega instrumenta zavarovanja pa je za instrumente zavarovanja, urejene v 117. členu,

določeno, da rok veljavnosti ne more biti krajši od treh mesecev oziroma roka, v katerem mora biti izpolnjena oziroma plačana davčna obveznost, podaljšanega za 60 dni. Omenjena izjema se prilagodi tudi 117. a členu.

Zadržanje zastaranja (126. člen ZDavP-2)

Z novim petim odstavkom 126. člena ZDavP-2 je uveden institut zadržanja zastaranja. Zadržanje zastaranja pomeni, da je v času, ko davčni organ zaradi zakonskih razlogov ali teka sodnih postopkov ne more opraviti davčne izvršbe, tek roka za zastaranja pravice do izterjave zadržan. Ko razlogi zaradi katerih je bilo zastaranje zadržano prenehajo, davčni organ nadaljuje z davčni izvršbo. Čas, ki je pretekel pred zadržanjem, pa se všteje v pet letni (relativni) in deset letni (absolutni) zastaralni rok. Zaradi novega instituta se spreminja tudi šesti odstavek 126. člena ZDavP-2 v katerem je določeno, da se v desetletni absolutni zastaralni rok ne šteje čas, ko je bilo zastaranje zadržano.

Pravica zavezanca za davek do informacij (139. člen ZDavP-2)

Namesto sklepnega pogovora, katerega cilj je bil davčnega zavezanca opozoriti na sporna dejstva, ki vplivajo na obdavčenje, na pravne posledice ugotovitev davčnega inšpekcijskega nadzora in na njihove davčne učinke, se po novem opravi le pisna seznanitev davčnega zavezanca, pri čemer se ga enako kot pri sklepnem pogovoru opozori na sporna dejstva, ki vplivajo na obdavčenje, na pravne posledice ugotovitev davčnega inšpekcijskega nadzora in na njihove davčne učinke. Poseben procesni institut sklepnega pogovora je bil pogosto zlorabljen, saj so se mu davčni zavezanci z namenom zavlačevanja postopka pogosto izogibali, zato se po novem določa, da inšpektor v skladu z načelom zaslišanja stranke davčnega zavezanca le pisno obvesti o rezultatu davčnega inšpekcijskega nadzora.

Pripombe na zapisnik o davčnem inšpekcijskem nadzoru (140. člen ZDavP-2)

Sprememba tega člena po vsebini smiselno sledi ureditvi ZUP, t.j. drugemu odstavku 146. člena, ki ureja pravila posebnega ugotovitvenega postopka in po katerem ima stranka vse do izdaje odločbe pravico dopolnjevati in pojasnjevati svoje trditve; če pa to stori po ustni obravnavi, mora opravičiti, zakaj tega ni storila na obravnavi.

Hkrati je namen spremembe tretjega odstavka 140. člena ZDavP-2 bistveno skrajšanje davčnih inšpekcijskih nadzorov, oziroma doseči višjo ekonomičnost in učinkovitost davčnih nadzorov. Dosedanje izkušnje namreč kažejo na špekulativna ravnanja davčnih zavezancev z namenom zavlačevanja davčnih postopkov, ko šele v fazi dajanja pripomb na zapisnik navedejo dejstva in dokaze, ki so glede na vsebino obstajala že v času pred izdajo zapisnika in bi jih davčni zavezanec (glede na to, da je ta pred izdajo zapisnika opozorjen na sporna dejstva, ki vplivajo na obdavčitev, na pravne posledice ugotovitve davčnega inšpekcijskega nadzora in na davčne učinke teh ugotovitev) lahko in moral navesti (glej določbo prvega odstavka 138. člena ZDavP-2).

Veljavni ZDavP-2 v 138. členu določa, da mora zavezanec za davek sodelovati pri ugotavljanju dejanskega stanja, ki je pomembno za obdavčevanje. Zlasti je dolžan dajati podatke, predložiti poslovne knjige in evidence, poslovno dokumentacijo in druge dokumente na kraju opravljanja davčnega inšpekcijskega nadzora in dajati pojasnila, ki so potrebna za njihovo razumevanje. Sprememba je skladna tudi z dolžnostjo govoriti resnico in pošteno uporabo pravic, ki so stranki priznane s predpisi (11. člen ZUP).

Zavezanec za davek ima v skladu z 237. členom ZUP pravico izpodbijati odločbo s pritožbo, če mu ni bila dana možnost udeležbe ali če mu ni bila dana možnost, da se izjavi o dejstvih in okoliščinah, pomembnih za izdajo odločbe. Zavezanec za davek mora biti v zapisniku opozorjen na možnost in upoštevanje glede navajanja novih dejstev in dokazov. Zato upoštevajoč vse navedeno, sprememba oz. dopolnitev 140. člena ZDavP-2 ne vpliva na pravno varnost zavezancev za davek.

Poroštvo (148. člen ZDavP-2)

Spreminja se 148. člen ZDavP-2, ki razširja krog oseb, porokov, za plačilo davčnega dolga, če so premoženje pridobili od davčnega dolžnika neodplačno ali po nižji ceni od tržne cene v letu oziroma po letu, v katerem je davčna obveznost nastala, do vrednosti tako pridobljenega premoženja. Davek se lahko izterja tudi od osebe na katero je bila prenesena dejavnost z namenom, da bi se dolžnik izognil plačilu davčnega dolga.

V drugem odstavku 148. člena je razširjen krog oseb, ki štejejo za družinske člane. Določene so tudi kategorije drugih povezanih oseb zoper katere se lahko uveljavlja institut poročstva, kot na primer pravni osebi, ki sta povezani v kapitalu, upravljanju ali nadzoru tako, da ima ena pravna oseba neposredno ali posredno v lasti najmanj 25% vrednosti ali števila delnic ali deležev v kapitalu, upravljanju ali nadzoru oziroma glasovalnih pravic v drugi pravni osebi ali obvladuje drugo pravno osebo na podlagi pogodbe na način, ki se razlikuje od razmerij med nepovezanimi osebami; za povezani osebi štejeta tudi pravna oseba in njen družbenik oziroma član organa vodenja ali nadzora in njihov družinski član itd.

V četrtem odstavku 148. člena je izrecno določeno, da se davek izterja iz premoženja povezane osebe, ki je imela ta položaj v času pridobitve premoženja.

Ne glede na določbe o poročstvu pa še vedno velja, da se lahko pravni posel, ki je bil sklenjen z namenom odtujitve premoženja zaradi izogiba plačilu davka, izpodbija pred sodiščem v skladu z zakonom, ki ureja obligacijska razmerja, s to razliko, da so z novelo podaljšani roki za izpodbijanje teh dejanj, in sicer dve leti od dejanja za odplačne posle in pet let od dejanja za neodplačne pravne posle.

Ugovor tretjega zoper sklep o izvršbi (158. člen ZDavP-2)

S spremembo tega člena je sedaj mogoče tudi zajeti situacije, s katerimi tretji vloži ugovor v postopku izvršbe, kot je na primer ugovor zakonca, da je premoženje, ki je predmet izvršbe skupno premoženje, zaradi česar je izvršba na tako premoženje nedovoljena, dokler deleži na skupnem premoženju niso določeni. V takih primerih tretji ne more vložiti tožbe na ugotovitev lastninske pravice, ampak tožbo na ugotovitev nedopustnosti izvršbe, zato se sprememba nanaša na preimenovanje vrste tožbe, ki se v takih primerih vlaga. Sprememba tega člena sledi določbam Zakona o izvršbi in zavarovanju.

Prenos pristojnosti (176. člen ZDavP-2)

Zaradi racionalizacije izvajanja nalog davčnega organa je tako s spremembo tega člena sedaj omogočeno, da lahko izvrši rubež, cenitev in prodajo zarubljene premoženja tisti davčni organ, ki je izdal sklep o izvršbi na območju katerega se premoženje nahaja.

Prepoved razpolaganja z zarubljenimi premoženji (187. člen ZDavP-2)

S spremembo tega člena se črta obveznost davčnega organa, da zoper dolžnika, ki zarubljene premoženje odtuji, uniči, poškoduje ali na kakšen drug način onemogoči njegovo unovčitev, vloži prijavo pri državnem tožilstvu.

Davčni organ ima po 145. členu Zakonu o kazenskem postopku dolžnost naznaniti kaznivo dejanje za katerega se storilec preganja po uradni dolžnosti, če je o tem obveščen, ali če kako drugače zve zanj, zato v ZDavP-2 ni potrebno določati obveznosti vložitve prijave pri državnem tožilstvu. Tako velja, da se davčni zavezanec, ki uporablja zarubljeno premoženje v nasprotju z zakonom (jo odtuji, poškoduje, uniči ali kako drugače onemogoči unovčitev zarubljene premoženja) sankcionira z globo po ZDavP-2 (5. točka 394. člena in 23. točka 397. člena ZDavP-2). Prav tako pa se zoper davčnega zavezanca, ki je zagrešil kaznivo dejanje Oškodovanje tujih pravic (223. člen Kazenskega zakonika – KZ-1) na predlog davčnega organa v treh mesecih od dneva, ko je upravičenec izvedel za storilca in kaznivo dejanje, začne kazenski postopek.

Prenehanje veljavnosti rubeža (189. člen ZDavP-2)

V drugi alineji prvega odstavka tega člena se je spremenila opredelitev prenehanja veljavnosti rubeža v primeru, da se prodaja zarubljenih premičnin ne opravi v enem letu. Sprememba tako določa, da veljavnost rubeža preneha, če se prodaja zarubljenih premičnin ne opravi v enem letu po pridobitvi zastavne pravice na zarubljenih premičninah. Pri tem velja dodati, da se veljavnost rubeža praviloma ne bo podaljšala, ker je rubež opravljen in vpisan v Register zastavnih pravic premičnega premoženja - RZPP praviloma isti dan, ob vročitvi sklepa o izvršbi, v primerih, ko se rubež izvede pred vročitvijo sklepa o izvršbi, pa se bo rok celo skrajšal.

Potek javne dražbe (197. člen ZDavP-2)

S spremembo tretjega odstavka tega člena se zasleduje povečanje učinkovitost prodaje po javni dražbi, ki je ob obstoječi zakonski ureditvi najmanj ekonomičen način prodaje.

V praksi so prve javne dražbe praviloma neuspešne tudi v primerih, ko se je udeleži več ponudnikov. Tako se zaradi pričakovanja po dodatnem znižanju izklicne cene na drugi javni dražbi sodelujoči dogovorijo, da nihče ne bo ponudil višje cene od izklicne, kar ima za posledico neuspešno prvo javno dražbo. Posledično je potrebno razpisati ponovno javno dražbo in na njej znižati izklicno ceno. Zaradi dodatnih stroškov prodaje in hkratnega povečanja terjatve, za poplačilo katere se zarubljena premičnina prodaja, je takšen način prodaje neekonomičen, saj je ob prodaji pokrit bistveno nižji del terjatve do dolžnika kot bi bil v primeru takojšnje prodaje po izklicni ceni. Prodaja blaga na prvi dražbi po izklicni ceni, ki je enaka ocenjeni vrednosti po rubežnem zapisniku, ne predstavlja oškodovanja dolžnika. Prav tako je dosežena izklicna cena kot pogoj za uspešno prvo javno dražbo primerljiva z ureditvijo v Zakonu o izvršbi in zavarovanju.

Prodaja z zbiranjem ponudb (201. člen ZDavP-2)

Sprememba tega člena določa, da morajo ponudniki pred oddajo ponudbe vplačati varščino ali predložiti ustrezen instrument za zavarovanje plačila varščine. Če izbrani ponudnik ni podpisal pogodbe ali ni plačal kupnine, se varščina ne vrne, predloženi instrument za zavarovanje varščine pa se unovči. Namen tega spremenjenega člena je onemogočiti izigravanje in zavlačevanje postopka neresnih ponudnikov. Spremenjeni člen tako ne bo odvrnil kupcev, ki imajo (resen) namen kupiti blago, ali oddati ponudbo, ker se varščina kupcu všteva v kupnino oziroma neizbranim ponudnikom vrne.

Vrnitev, uničenje, brezplačen odstop namesto prodaje (203.a člen ZDavP-2)

Z novelo ZDavP-2G je dodan tudi novi 203.a člen, ki se nanaša na vrnitev, uničenje, brezplačen odstop namesto prodaje. S to spremembo bo tako davčnemu organu omogočeno, da bo v primerih, ko dolжник premičnin ne želi prevzeti, premičnine lahko uničil ali jih brezplačno odstopil državnim organom, humanitarnim organizacijam, javnim zavodom. Stroške uničenja nosi davčni zavezanec, stroške prevzema pa prevzemnik premičnine. Sprememba tega člena sledi ureditvi v primeru, če davčni organ prodaja blago, ki so ga odvzeli drugi organi (veljavni 206. člen ZDavP-2)

Obvestilo in potrdilo o znižani stopnji akontacije dohodnine (286. člen ZDavP-2)

ZDavP-2 v 286. členu določa postopek v zvezi z možnostjo uporabe znižane stopnje akontacije dohodnine. S to spremembo je določena možnost uporabe znižane stopnje akontacije dohodnine od polovice oziroma sorazmernega dela pokojnine uživalcu pokojnine, ki začne ponovno delati oziroma opravljati dejavnost, od delne pokojnine, ki je po vsebini podoben dohodek kot polovica oziroma sorazmerni del pokojnine in od 20% predčasne ali starostne pokojnine, ki je nova pravica, določena po ZPIZ-2.

OBVEZNI PRISPEVKI ZA SOCIALNO VARNOST

Izračun (352. člen ZDavP-2)

S to spremembo se ustrezno določa postopek izračuna in plačila prispevkov za socialno varnost za vse zavarovance, ki plačujejo prispevke za socialno varnost od katastrskega dohodka kmetijskih in gozdnih zemljišč. Davčni organ v teh primerih ugotovi prispevke za socialno varnost z odločbo, na podlagi podatkov o katastrskem dohodku, pridobljenih na podlagi 340. člena ZDavP-2. Davčni organ torej ugotovi prispevke za socialno varnost s posebno odločbo, razen če davčni organ za zavezanca izda odločbo, s katero za zavezanca izračuna akontacijo dohodnine od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, s to odločbo ugotovi tudi prispevke za socialno varnost.

Davčni prekrški posameznikov (394. člen)

Z novelo ZDavP-2G je bila v tem členu zvišana najnižja meja za določitev globe iz 200 € na 250 €. Črtana je druga točka tega člena, ki je določala, da se z globo sankcionira posameznika, ki na poziv davčnega organa ne predloži prijave premoženja ali je ne predloži na predpisan način ali v prijavi navaja neresnične pojave. Točka je premeščena v 395. člen (kot točka 3.a), ki po novem določa posebno hude prekrške posameznikov.

Posebno hudi prekrški posameznikov (395. člen)

Spremenil se je naslov 395. člena, ki se po novem glasi Posebno hudi prekrški posameznikov. Iz imena je razvidno, da so v členu zajeti najhujši možni davčni prekrški, ki jih lahko stori davčni zavezanec posameznik. Temu primerno je spremenjen tudi razpon za določitev višine globe, ki po novem znaša od 1.200 € do 15.000 €, kar je v skladu s pooblastilom določenim v šestem odstavku 17. člena Zakona o prekrških (ZP-1). Členu sta po novem dodani že omenjena točka 3.a in točka 3.b, ki določa sankcioniranje, v primeru, ko davčni zavezanec posameznik davčnemu organu ne predloži dokumentacije ali ne da pojasnil v zvezi s predmetom davčnega nadzora ali ovira davčni nadzor.

Davčni prekrški v zvezi z opravljanjem dejavnosti (397. člen)

V prvem odstavku 397. člena se v 23. točki beseda »drugi« nadomesti z besedo »prvi«. Gre za redakcijsko uskladitev.

Prehodna in končna določba

Zakon je začel veljati 1. januarja 2014. Posebej je določeno, da se zadeve po petem odstavku 68. člena, glede katerih je postopek ob začetku uporabe te novele v teku pred davčnim organom ali sodiščem, končajo po Zakonu o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12 in 94/12).